
DOKUCZAJĄCY (2) *part praes act*

o oraz a jasne.

sg f G dokuczający (1). ◇ pl A subst dokuczając(e) (1).

Sł stp, Cn brak, Linde w objaśnieniu s.v. dokucznik.

Naprzykrzający się, napierający się, natarczywy, natrętny, męczący [komu] (2) : Vczy vřtáwiczney modlitwy. Przykładem wdowy łędziem u niepráwiedliwemu dokuczáiący [!]. WujNT Luc 18 arg.

W przeni (1) : řzkodliwe duřzom złych požądliwóřci ognie/ dořyc znácznie ludziom na wiořná dokuczáiące/ z řwiętym Páwłem tłumili w łobie y gářili LatHar 351.

Cf **DOKUCZAĆ**

BZ